

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/30/2022
Identifikačné číslo spisu:	4120011138
Dátum vydania rozhodnutia:	14.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4120011138.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbělského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 14. septembra 2022 v Bratislave v trestnej veci obvineného Z. K. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 3 písm. f) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Z. K. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/89/2020, zo 17. februára 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. K. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra rozsudkom, sp. zn. 6T/67/2020, z 2. októbra 2020, v znení opravného uznesenia vydaného 17. februára 2021 dotknutým okresným súdom pod totožnou spisovou značkou [pozn.: vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného K. o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe v zmysle § 257 ods. 1 písm. b), ods. 7 Trestného poriadku zo strany okresného súdu] rozhodol tak, že obvineného Z. K. uznal za vinného zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 127 ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

dňa 10. mája 2020 v čase okolo 19.10 hod. v H. na ulici Š. v blízkosti autobusovej zastávky nachádzajúcej sa oproti Mestskej tržnici v H. pristúpil k poškodenému Ing. Z. K., nar. XX. B. XXXX, trvale bytom: H., E.Č. XC - Bytový dom K., ktorého si vopred vyhládol s vedomím, že ide o osobu vyššieho veku, ktorá nebude schopná na účinne brániť so slovami: „Nazdar, my sme spolu včera pili“, na čo mu poškodený Ing. Z. K. odpovedal „Tak to asi ťažko“, pokračoval so slovami „Tak to bolo predvčerom, že ty si F., nie?“, v tom chytil poškodeného Ing. Z. K., ktorý v tom čase držal na vôdzke psa a začal ho objímať po dobu niekoľkých sekúnd, pričom využil nepozornosť poškodeného Ing. Z. K. a jeho neschopnosť sa účinne brániť a z pravého zadného vrečka nohavic mu odcudzil pánsku hnedú koženú peňaženku, ktorej obsahom bola finančná hotovosť vo výške 79,80 Eur, občiansky preukaz, vodičský preukaz, karta Všeobecnej zdravotnej poisťovne, bankomatová karta VÚB banky, preukaz dôchodcu vystavené na meno Ing. Z. K. a následne z miesta odišiel smerom k S. ulici v H., pričom z odcudzenej hnedej koženej peňaženky vybral finančnú hotovosť v bankovkách vo výške 75,00 Eur a

peňaženku následne hodil do kríkov nachádzajúcich sa vedľa chodníka pri križovatke medzi Š. a S. ulicou v H., čím spôsobil poškodenému Ing. Z. K., nar. XX. B. XXXX, trvale C. H., E.Č. XC - Bytový dom K., škodu vo výške 79,80 Eur, pričom bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 12. marca 2012, sp. zn. 1T/171/11, ktorý v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 17. mája 2012 nadobudol právoplatnosť 17. mája 2012, uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov, ktorý vykonal 11. marca 2020.

Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. l), písm. n), resp. § 37 písm. m) Trestného zákona s poukazom § 38 ods. 2, ods. 3 a ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona menovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súd prvého stupňa zároveň obvinenému uložil podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona ochranné psychiatrické a protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Krajský súd v Nitre rozhodujúci na podklade odvolania obvineného proti rozsudku okresného súdu (podaného v „obmedzenom“ rozsahu voči výroku o treste) rozhodol uznesením, sp. zn. 2To/89/2020, zo 17. februára 2021 tak, že odvolanie obvineného zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený Z. K. dovolanie, a síce dôvodiac údajným naplnením dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu), argumentujúc v podstate nasledovne:

„Rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj prvoinštančného súdu, ktoré odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil ... trpia nedostatkami spočívajúcimi v nerešpektovaní (nielen) základných zásad trestného konania, ale zároveň aj princípov demokratického a právneho štátu zakotvených v Ústave Slovenskej republiky. Je totiž nepochybné, že nepodmienečný trest odňatia slobody predstavuje najväčší zásah do ľudských práv jednotlivca, nakoľko ten je po čas určený v odsudzujúcom rozsudku obmedzený na svojej osobnej slobode. Už v samotnom odôvodnení odvolania proti rozsudku Okresného súdu Nitra, sp. zn. 6T/67/2020, zo 7. októbra 2020 som uvádzal, že napriek môjmu priznaniu poukazujem na skutočnosť, na ktorú som poukázal aj pri konaní na dohode o vine a treste a to, že mám za to, že znalec MUDr. Viktor Segeda, znalec z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria, je voči mojej osobe zaujatý, pretože v minulosti, keď som sa vrátil z výkonu trestu odňatia slobody z Ilavy, som ho omylom v meste opľul. Z daného dôvodu som mal za to, že si ma tento pamätal a bol voči mojej osobe zaujatý. Taktiež som poukázal na to, že stupeň stráženia, do ktorého som bol zaradený, je neprimeraný vzhľadom k spáchanému skutku a k okolnostiam, ako aj k môjmu priznaniu a spolupracovaniu s orgánmi činnými v trestnom konaní. Zároveň som mal za to, že vzhľadom na moje poľahčujúce okolnosti, ako aj s poukazom na závery znaleckého posudku a udelené povinné ochranné psychiatrické protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou, je pre nápravu mojej osoby vhodnejší minimálny stupeň stráženia a z uvedeného dôvodu som mal byť v zmysle § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradený do výkonu trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Mám za to, že Krajský súd v Nitre sa len arbitrárne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a vo vzťahu k jeho rozhodnutiu tak došlo k rovnakému pochybeniu, aké som namietal vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, je zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu predovšetkým tým, že obvinený nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mal mať - táto skutočnosť je dôvodom dovolania bez ohľadu na to, z akého dôvodu mal obvinený obhajcu mať (§ 37, § 38 - pozn.: mysliac zrejme príslušné ustanovenia Trestného poriadku). Právo na obhajobu je totiž jedným z najdôležitejších práv garantovaných nielen ústavou, ale aj medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, a preto je jeho porušenie považované za závažnú vadu konania. Pri výsluchu konanom 12. mája 2020, predmetom ktorého bolo rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby, som ako obvinený sám uviedol skutočnosť, že v minulosti som už bol liečený na psychiatrii a že beriem lieky, avšak neviem aké. Následne v priebehu prípravného konania bola do trestného spisu doručená správa Psychiatrickej kliniky FN Nitra z 23. júna 2020, v ktorej sa uvádza, že odsúdený bol hospitalizovaný na Psychiatrickej klinike FN Nitra v dňoch 26. apríla 2020 až 5. mája 2020, t. j. v období krátko pred

spáchaním skutku, z dôvodu porúch správania a ohrozovania okolia. Bolo mi odporúčané pokračovanie v ambulantnej liečbe u MUDr. Višňovského. Teda podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku, po vznesení obvinenia musí mať obvinený obhajcu aj vtedy, ak to považuje súd a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt za nevyhnutné najmä preto, že majú pochybnosti o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať. Som názoru, že aj z vyšetrovacieho spisu vyplýva skutočnosť, že v mojom prípade sa malo jednáť o prípad povinnej obhajoby, ktorá vyplýva najmä aj z mojej komunikácie ako aj zo sprostredkovaných informácií o mojom psychickom stave. Ďalším dôvodom pre pochybnosť o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať sám, môže byť aj právna a skutková zložitnosť prejednávanej trestnej veci, ktorá môže byť pre konkrétneho obvineného tak vecne zložitá až nezrozumiteľná, že to môže vzhľadom na jeho individuálne vlastnosti, vedomosti a schopnosti determinovať neschopnosť/nespôsobilosť obvineného obhajovať sa sám. V súlade s trestným poriadkom, v prípade, ak sú dané dôvody nutnej obhajoby a obvinený určitú časť konania obhajcu nemal, hoci ju mal mať, pričom orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase aj vykonávali úkony smerujúce k vydaniu meritórneho rozhodnutia, je splnená vyššie uvedená podmienka dovolania".

S poukazom na rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 20/2011, obvinený dodal, že „... od páchatela trestného činu, u ktorého sú dôvodné pochybnosti o jeho duševnom zdraví, nemožno reálne očakávať, že je a bude schopný náležite realizovať svoje právo na obhajobu. Preto je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaručiť mu riadny a spravodlivý proces dôsledným rešpektovaním ustanovenia § 37 ods. 2 Trestného poriadku. Ak tak policajt, prokurátor alebo súd nepostupujú už od zistenia okolností svedčiacich o dôvodoch povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku, porušujú zásadným spôsobom nielen právo obvineného na obhajobu, ale aj zásadu „rovnosti zbraní“, ktorá musí byť v každom štádiu trestného konania dodržaná a v konaní realizovaná. Na základe vyššie opísaných skutočností navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

- vyhovel môjmu návrhu na dovolanie a v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona, a

- aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/89/2020, zo 17. februára 2021 ako aj rozsudok Okresného súdu Nitra, sp. zn. 6T/67/2020, z 2. októbra 2020, ktorý mu predchádzal,

- s poukazom na § 388 ods. 1 Trestného poriadku navrhujem, aby dovolací súd prikázal príslušnému súdu, aby svoju trestnú vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol".

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka dôvodiac v zásade tak, že:

„... krajský súd sa pri rozhodovaní o odvolaní obvineného Z. K. dôsledne zaoberal jeho odvolacími námietkami spočívajúcimi v porušení práva na obhajobu, v zaujatosti znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Viktora Segedu ako i neprimerane prísnom zaradení do ústavu na výkon trestu ... v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia jasne uviedol, že právo obvineného Z. K. na obhajobu porušené nebolo, nakoľko tento bol od momentu vzatia do väzby zastúpený obhajcom JUDr. Svoradom Petruškom, ktorý mu bol súdom ustanovený, obvinený Z. K. nijako nenamietol čítanie znaleckého posudku MUDr. Segedu na hlavnom pojednávaní, pričom okresným súdom prijaté vyhlásenie o vine malo za následok právoplatnosť výroku o vine a napadnutie rozsudku okresného súdu odvolaním výlučne v časti výroku o treste. Z dôvodov obsiahnutých v dovolaní obvineného Z. K. je zrejmé, že tento založil svoje dovolacie dôvody, odvolajúc sa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku na nespokojnosti s hodnotením zabezpečených dôkazov pri výroku o treste tak okresným ako aj krajským súdom. Obvinený sa nestotožňuje s výškou a druhom uloženého trestu, ktorý však v celom rozsahu korešponduje tak s požiadavkou individuálnej a generálnej prevencie, ako aj s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona". Prokurátorka poukázala na závery vyjadrené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/17/2017, z 28. apríla 2017, v zmysle ktorých opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemôže zakladať „výsledok" hodnotenia dôkazov vykonaných súdom a zdôraznila záujem na dodržaní záruk právnej istoty a stability právnych vzťahov (ktoré môžu byť za splnenia úzko formulovaných podmienok „narušené" zákonom predpokladaným spôsobom práve prostredníctvom podania dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku) a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného Z. K. odmietol postupom podľa § 382 písm. c)

Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku).

Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (čo do výroku o uloženom treste) a o tomto bolo rozhodnuté [hoci rozhodnutiu odvolacieho súdu predchádzalo okresným súdom prijaté vyhlásenie o vine obvineného v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]. Tým bola splnená podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku pre jeho prerokovanie, nakoľko naposledy označené ustanovenie Trestného poriadku vyjadruje zásadu, že podaniu dovolania (okrem tých procesných situácií, kedy je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti) musí predchádzať uplatnenie riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa (v konkrétnom prípade ide o odvolanie podané obvineným K. proti výroku o treste).

Skôr zmienené právne skutočnosti treba vnímať v neoddeliteľnej súvislosti so zákonným predpokladom spočívajúcim v tom, že dovolanie (vyjmúc už skôr zmienený prípad podania dovolania ministrom spravodlivosti) je možné podať len proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa.

V predmetnej trestnej veci preto platí, že ak sa obvinený odvolal „len“ proti výroku o treste [na podklade okresným súdom skôr prijatého vyhlásenia obvineného o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b), ods. 5 a 7 Trestného poriadku] a predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol práve a len výrok o treste, nemôže obvinený právne účinným spôsobom svojim dovolaním napadnúť aj „otázku viny“.

Pokiaľ obvinený v konaní pred súdom prvého stupňa využil právo urobiť vyhlásenie o vine zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe [§ 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] a súd prvého stupňa toto vyhlásenie prijal, stratil tak možnosť predmetné vyhlásenie o vine „odvolať“ a zároveň v tomto rozsahu (t. j. v rozsahu priznania viny) podať riadny, resp. mimoriadny opravný prostriedok okrem dovolania podopretého o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Odhliadnuc od skôr uvedeného na druhej strane nemožno opomenúť, že čo sa týka výroku o treste, obvinený je v tom zodpovedajúcej časti osobou oprávnenou na podanie dovolania. Tým je súčasne založená prieskumná povinnosť najvyššieho súdu ohľadom posúdenia skutočnosti, či niektoré obvineným namietané chyby zodpovedajú (resp. celkom zjavne nezodpovedajú) niektorému z dôvodov dovolania, ktoré obvinený bol oprávnený uplatniť a či tieto boli, alebo zjavne neboli naplnené, príp. preukázané.

Najvyšší súd vyššie formulovaný záver podopiera aj o nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 143/2020, zo 7. júla 2020, v ktorého zmysle je povinný zohľadniť okolnosť, že dovolanie obvineného smeruje aj proti výroku o treste (nielen proti výroku o vine), nakoľko ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku treba interpretovať ako „dotýkajúce sa“ priznania viny a s tým spojenej „nenapadnuteľnosti“ rozhodnutia dovolaním - čo sa týka výroku o vine.

Najvyšší súd dospel po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu a dovolaním obvineného k záveru, že dovolanie obvineného Z. K. je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku

ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do právoplatnosti rozhodnutia (napadnutého dovolaním), ktoré je zásadnou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť je vlastnosťou rozhodnutia, ktorá v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Nezmeniteľnosť rozhodnutia znamená, že v rámci konania, v ktorom bolo vydané, nemožno o veci, ktorá bola jeho predmetom, naďalej pokračovať, resp. ju „nanovo“ prejednať. Preto sú možnosti podania dovolania (vrátane dovolacích dôvodov) striktné obmedzené; potenciálne „široké“ ponímania uplatnenia tohto mimoriadneho opravného prostriedku by nesporne mohla založiť takú procesnú situáciu, kedy by konanie pred dovolacím súdom bolo v zásade konaním pred „ďalšou riadnou opravnou inštanciou“ a dovolanie tak chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 369 ods. 2 písm. a) a b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku, obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Vo vzťahu k „prvotne“ konkretizovaným dovolacím námietkam obvineného (ohľadom ktorých najvyšší súd už skôr naznačil, že na tieto treba nahliadať ako na podané jednak neoprávnenou osobou a v zásade s prihliadnutím na procesný kontext predmetnej trestnej veci aj ako obsahovo neprípustné) je potrebné uviesť, že ustanovenia § 257 ods. 5, resp. § 334 ods. 4 Trestného poriadku nemožno vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1 a ods. 2 a § 372 ods. 1 (veta prvá) Trestného poriadku. Proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku) a proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste (§ 334 ods. 4 Trestného poriadku) dovolanie môže podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Trestného poriadku - pozn.: viď R 12/2017).

Okresný súd obvineného Z. K. ešte pred prijatím jeho vyhlásenia, v súlade s § 257 ods. 5 Trestného poriadku poučil, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním

ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z toho vyplýva záver, že osobou na podanie dovolania proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia o vine obvineného (v časti týkajúcej sa výroku o vine) je iba minister spravodlivosti, pričom jeho oprávnenie na podanie dovolania je v tomto prípade limitované uplatnením jediného dovolacieho dôvodu, a to dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Keďže obvinený na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa 28. októbra 2020 urobil vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku a prvostupňový súd toto jeho vyhlásenie prijal, proti výroku o vine s poukazom na vyššie uvedené nie je oprávnený podať dovolanie.

Najvyšší súd nad rámec uvedeného dodáva, že procesný postup súdu pri rozhodovaní o tom, či vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b), príp. písm. c) Trestného poriadku (ne) prijme je upravený v § 257 ods. 5 Trestného poriadku.

Tento postup spočíva z niekoľkých na seba nadväzujúcich procesných úkonov súdu slúžiacim k zisteniu, či obžalovaný

- a) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu,
- b) bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,
- c) rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu,
- d) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu,
- e) je jeho priznanie a uznanie viny za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určitý trestný čin vykonané dobrovoľne.

S ohľadom na závažnosť dôsledkov súdom akceptovaného vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) Trestného poriadku je potrebné, aby bol obžalovaný (v konkrétnom prípade obvinený K.) o ich význame poučený predsedom senátu, resp. samosudcom v zásade duplicitným spôsobom. Duplicita poučovacej (manudukčnej) povinnosti súdu spočíva v tom, že (prípadnému) vyhláseniu obžalovaného podľa naposledy označených ustanovení Trestného poriadku predchádza poučenie obvineného predsedom senátu, resp. samosudcom o následkoch tohto vyhlásenia v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a 8 Trestného poriadku (viď § 257 ods. 2 Trestného poriadku).

Možno konštatovať, že zámer zákonodarcu je v tomto smere pomerne zreteľný - spočíva v zabezpečení čo najväčšmi možnej miery istoty o dostatočnej „vedomosti“ obžalovaného ohľadom vážnosti a významu prípadného vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku. Obsahom poučenia podľa ods. 5 naposledy uvedeného ustanovenia Trestného poriadku (ktoré je potrebné zo strany súdu predniesť už po vyhlásení obžalovaného) je totiž iba poukaz na neodvolateľnosť vyhlásenia a neprípustnosť podania riadneho (odvolania) alebo mimoriadneho opravného prostriedku [dovolania - výmúc už skôr zmienený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku „cestou“ ministra spravodlivosti].

Procesným dôsledkom uznesenia súdu podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku [t. j. prijatia vyhlásenia obžalovaného podľa ods. 1 písm. b), prípadne písm. c) dotknutého ustanovenia Trestného poriadku] je následné nevykonanie dokazovania v rozsahu, v akom obžalovaný (v predmetnej trestnej veci obvinený K.) priznal spáchanie skutku a naopak - vykonanie len tých dôkazov, ktoré súvisia s (prípadným) „nepriznaným“ skutkom alebo skutkami, trestom, náhradou škody alebo ochranným opatrením.

Čo sa týka práv obvineného, nemožno súčasne opomenúť na postup opísaný v predchádzajúcom odseku nadväzujúce procesné „strádanie“, spočívajúce v dobrovoľnej strate aktívnej legitimácie (práva) obvineného na podanie odvolania v rozsahu čo do výroku o („priznanej“) vine a dovolania v zmysle skôr vyjadrených právnych úvah. Ide pritom o právne dôsledky, o ktorých je obžalovaný výslovne poučený pred vyhlásením uznesenia podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku súdom prvého stupňa).

K tomu pristupuje prezumpcia, že obvinený vykonaním vyhlásenia o vine na hlavnom pojednávaní pred

súdom prvého stupňa deklaroval svoju „spokojnosť“ s (aj tými - pre jeho osobnú budúcnosť „najhoršími“) dôsledkami nasledujúcimi prijatíu jeho vyhlásenia o vine - vrátane „najvyššie hroziacej“ výmere uloženého trestu [viď § 257 ods. 5 v spojení s § 333 ods. 3 písm. g) Trestného poriadku] a „dobrovoľne“ rezignoval na svoje práva, medzi ktoré nepochybne patrí aj jeho právo podať dovolanie. Tým súčasne obvinený „potvrdil“ znenie odsudzujúceho výroku o vine, ktorý pozostáva zo skutkovej vety a právnej vety (právna veta a právna kvalifikácia skutku opísaného v skutkovej vete podľa príslušného ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona).

Napriek uvedenému je z obsahu podaného dovolania zrejmé, že obvinený svoje dovolacie námietky koncentruje vo fakticky dominantnej časti voči výroku o vine, a síce spôsobom, že „atakuje“ správnosť a úplnosť zisteného skutku, za súčasného údajného porušenia jeho práva na obhajobu (prostredníctvom námietok, v ktorých podstatnom zmysle došlo k nerešpektovaniu zásady kontradiktórnosti trestného konania). V spojení so skôr vyjadrenými právnymi úvahami a s prihliadnutím na zákonom podrobne upravené procesné dôsledky prijatia takéhoto vyhlásenia súdom v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku, ale takto formulované dovolacie námietky za daného procesného „stavu“ skrátka nemôžu pred dovolacím súdom kvalifikovane „obstať“. Ide o skutkové námietky smerujúce proti výroku o vine (z dôvodu, že spochybňujú, resp. poukazujú na údajné nedostatky pri zisťovaní už ustáleného a obvineným dobrovoľne „priznaného“ skutkového stavu), ktorého ďalší prieskum (či už na podklade odvolania alebo dovolania podaného obvineným) je s odkazom na skôr rozvedené skutočnosti vylúčený.

Povedané inými slovami, v tomto kontexte sú námietky obvineného smerujúce proti skutkovým zisteniam (napr. proti spôsobu a procesu vykonaného dokazovania, resp. hodnotení jeho výsledkov, príp. údajnej zaujatosti pribratého znalca a pod. ako „kľúčových“) neprípustné, keďže v konečnom dôsledku smerujú proti výroku o vine rozsudku okresného súdu, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Toto vyhlásenie je zároveň potrebné vnímať ako prejav súhlasu obvineného so vzdaním sa práva na kontradiktórne prejednanie výroku o vine pred okresným súdom a súčasne ako jasný a dobrovoľný prejav vôle, ktorým sa obvinený Z. K. v danom rozsahu vzdal aj svojho práva na odvolanie, resp. dovolanie.

Práve vyššie uvádzané skutočnosti predstavujú dôvody, vysvetľujúce postup okresného súdu, ktorý nevykonával dôkazy súvisiace s priznaným skutkom - sústredil sa „len“ na dokazovanie ohľadom skutočností relevantných pre výrok o treste ako aj o ochrannom opatrení, resp. povinnosti obvineného nahradiť škodu spôsobenú trestným činom.

Najvyšší súd poznamenáva, že vyššie vyjadrenými právnymi závermi sa celkom zrejme riadil už odvolací súd, ktorý na str. 5 až 6, posledný, resp. prvý odsek svojho uznesenia vymedzil rámec svojej prieskumnej povinnosti - vzťahujúcej sa výlučne k výroku o treste.

Tak ako odvolací súd, ani najvyšší súd nemôže z dôvodu prijatia vyhlásenia obvineného o vine zasahovať do skutkových zistení, ktoré tvoria podklad skutkovej vety ustálenej rozsudkom okresného súdu a ktorými je v konkrétnej trestnej veci viazaný. Tým samým preto podané dovolanie v časti čo do výroku o vine nespĺňa procesnú podmienku využitia riadneho opravného prostriedku, o ktorom bolo rozhodnuté meritórne (viď napr. R 48/2014-I.) v zmysle § 372 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku.

Najvyšší súd sumarizuje.

Súdom prijaté vyhlásenie obvineného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku spôsobuje významné procesné následky, keďže v danom rozsahu ex lege vylučuje preskúmavanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a tam určenej právnej kvalifikácie v zmysle ich „odobrenia“ súdom na podklade pozitívneho stanoviska obvineného.

Tým, že obvinený K. priznal vinu a súd rozhodol podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku o jej prijatí, deklaroval svoju spokojnosť s rozsudkom súdu prvého stupňa v časti čo do výroku o vine, a preto sa

nemôže v ďalšom konaní procesne účinne - podaním dovolania - ochrany svojich práv, ktorých sa priznaním viny a vzdania sa práva podať odvolanie vzdal. V takýchto prípadoch možno nápravu dosiahnuť len prostredníctvom ministra spravodlivosti tak, ako je to vysvetlené vyššie.

Najvyšší súd nezistil naplnenie niektorého z dôvodov dovolania (riadiac sa princípom tzv. „námietkovej“ viazanosti - viď R 120/2012) a s argumentáciou obvineného sa nestotožnil s poukazom na nižšie prezentované právne úvahy.

Námietky obvineného smerujúce „čo do výroku o treste“ možno v zásade koncentrovať do dvoch nasledovných okruhov:

- a) nesprávne vyhodnotenie poľahčujúcich okolností (v tom zmysle, že tieto neboli podľa subjektívneho názoru obvineného zohľadnené „dostatočným spôsobom“ ako aj neprimerane prísnu výmeru uloženého trestu odňatia slobody,
- b) pochybenie skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov ohľadom zaradenia obvineného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, tvrdiac, že v jeho prípade by bolo vhodnejšie zaradenie do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona.

Nakoľko výrok o vine v tomto prípade nepodlieha vecnému prieskumu zo strany dovolacieho súdu, možno s ohľadom na obsah podaného dovolania ďalej poukázať na závery vyplývajúce zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (S 5/2011), podľa ktorého, ak nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. V označenom stanovisku sa súčasne konštatuje, že hmotnoprávne ustanovenia (fakultatívnej povahy) upravujúce všeobecné hľadiská stanovené pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, príp. § 39 a nasl. Trestného zákona nemožno - na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu), resp. § 47 ods. 2 formálne podradiť pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia v zmysle dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak [podľa písm. i)] rozhodnutie je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť, resp., [podľa písm. h)] bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku možno špecifikovať tak, že ostatne označený dôvod dovolania je špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa výhradne k výroku o treste.

Práve tento právny záver má právno-aplikačný dopad spočívajúci v tom, že okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste možno tento výrok napadnúť len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Podstatnou je však zásadná skutočnosť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku - ako ani iný dovolací dôvod - nemôže byť naplnený s poukazom na primeranosť (výšku) druhu uloženého trestu, ak je tento v zmysle Trestného zákona prípustný a uložený v rámci zákonom upravenej trestnej sadzby.

Čo sa týka obvineným namietaného „nedostatočného“ zhodnotenia existencie inak objektívne daného pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností tak platí, že otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371

ods. 1 Trestného poriadku (tento prípad). Len vtedy, ak súd vo výroku o treste dovolaním napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti (či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej), ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 a 4 Trestného zákona môže ísť o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia; R 18/2015). Takáto situácia v trestnej veci obvineného nenastala; najvyšší súd preto s tým súvisiace dovolacie námietky obvineného odmietol ako nedôvodné, a to aj s poukazom na princíp zásadnej neprípustnosti skúmania skutkových záverov vykonaných súdmi nižšieho stupňa v dovolacom konaní iniciovanom dovolaním obvineného, nakoľko obvinený sa v zmysle takto predostretých právnych úvah domáhal v zásade opätovného prieskumu pre neho údajne „nepriaznivého“ zohľadnenia poľahčujúcich okolností (a prehodnotenia ich možného dopadu na spôsob výkonu uloženého trestu - pochopiteľne vo svoj prospech).

Ďalej platí, že neprimeranosť či prísnosť uloženého trestu je možné v dovolacom konaní úspešne uplatňovať len za predpokladu, že bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za daný trestný čin nepripúšťa, t. j. ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. V trestnej veci obvineného vznik takéhoto „stavu“ konštatovať nemožno, nakoľko už len po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí skôr vo veci konajúcich súdov je zrejmé, že obvinenému bol uložený trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, zatiaľ čo uloženiu takéhoto trestu nebráni žiadna zákonná prekážka. K tomu možno poznamenať, že túto skutočnosť v konečnom dôsledku „odobril“ aj odvolací súd (a to konkrétne v zmysle právnych úvah vyjadrených na str. 6 odsek posledný až str. 7 prvý a druhý odsek), ktorý síce konštatoval a zreteľne identifikoval pochybenie súdu prvého stupňa pri výpočte rozpätia trestnej sadzby pri aplikácii § 38 ods. 3, resp. § 38 ods. 5 Trestného zákona, ktoré však nemalo žiaden vplyv na skutočnú výmeru uloženého trestu odňatia slobody, nakoľko aj na podklade takto nesprávne určeného rozpätia „možnej“ trestnej sadzby okresný súd obvinenému uložil trest vo výmere plne konformnej s právnym názorom odvolacieho súdu [tzn., „správne“ určené rozpätie trestnej sadzby malo byť súdom prvého stupňa založené na prednostnej aplikácii § 38 ods. 3 Trestného zákona (zníženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu v dôsledku prevahy poľahčujúcich okolností) a na to nadväzujúcim postupe v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona (zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu polovicu v dôsledku opätovného spáchania zločinu, vypočítanej z rozdielu dolnej a už v prvom „medzikroku“ zníženej hornej hranice trestnej sadzby s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona); skutočnosť, že súd prvého stupňa obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov je bez právno - kvalifikačného dopadu a relevancie, nakoľko „po správnosti“ mohol súd prvého stupňa uložiť trest odňatia slobody v rozpätí od 5 (piatich) rokov a 3 (troch) mesiacov až 7 (sedem) rokov a 8 (osem) mesiacov].

Podstatnou je skutočnosť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku - ako ani iný dovolací dôvod - nemôže byť naplnený s poukazom na primeranosť (výšku) druhu uloženého trestu, ak je tento v zmysle Trestného zákona prípustný a uložený v rámci zákonom upravenej trestnej sadzby, čo bolo v predmetnej trestnej veci splnené.

Najvyšší súd podrobil formálnemu prieskumu aj zostávajúcu námietku obvineného spočívajúcu v nesúlase so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nakoľko podľa názoru obvineného súd mal postupovať v zmysle ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona a obvineného zaradiť s poukazom na vyššie vyjadrené do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, súd môže zaradiť páchateľa aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa strázenia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchateľa za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa strázenia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa strázenia zaradiť páchateľa aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo

výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchateľa, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchateľa obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona je hmotnoprávne ustanovenie, a preto z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ide o alternatívne naplnenie zmieného dôvodu dovolania v podobe nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Dotknuté hmotnoprávne ustanovenie je však fakultatívnej a nie kogentnej povahy obdobne, ako platí napr. v súvislosti s § 39 a nasl. Trestného zákona. Tu sa primerane použije záver, že na použitie príslušného hmotnoprávneho ustanovenia neexistuje v prípade naplnenia tej - ktorej podmienky obsiahnutej v naposledy označenom ustanovení Trestného zákona právny nárok (čo vyplýva už len z gramatického výkladu predmetného ustanovenia Trestného zákona: „... súd môže zaradiť ...“). Súd dôvody nepoužitia ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona pritom ani nemusí uvádzať v odôvodnení rozhodnutia, pokiaľ skutočností nasvedčujúce niektorému z do úvahy prichádzajúcich dôvodov postupu podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona neboli predmetom dokazovania. Iba použitie takéhoto ustanovenia musí súd náležitým spôsobom odôvodniť. Najvyšší súd len okrajovo poukazuje na odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu (konkr. str. 7 odsek posledný, resp. str. 8 prvý odsek), ktorý sa s totožnou argumentáciou obvineného - prezentovanou v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa - vysporiadal riadnym a podľa názoru najvyššieho súdu jasným a vyčerpávajúcim spôsobom.

Dovolací dôvod však rozhodne nie je v tomto kontexte zákonne predpokladaným spôsobom naplnený, a to už na podklade skôr vyjadreného poukázania na skutočnosť, že hmotnoprávne ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou fakultatívnou povahou a významom predstavuje paralelu so všeobecnými kritériami určenými pre voľbu druhu trestu a jeho výmery podľa § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 a nasl. Trestného zákona, príp. s mimoriadnym znížením trestu v zmysle § 39 a nasl. Trestného zákona.

Z toho dôvodu nemožno - podľa subjektívneho názoru obvineného - nespravodlivú absenciu aplikácie § 48 ods. 4 Trestného zákona podradiť dokonca ani pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (primerane sa uplatnia úvahy vyjadrené napr. v R 57/2007, R 58/2007, R 5/2011, R 51/2014).

Pokiaľ totiž skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy nevyužili niektoré z citovaných zákonných ustanovení zakladajúce ich moderačné oprávnenie tak, ako tomu je vo veci predstavujúcej predmet dovolacieho prieskumu a uložený trest v konečnom dôsledku vymerali v rámci zákonom predpokladanej trestnej sadzby, zatiaľ čo menovaného zaradili do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia spôsobom, ktorý je rovnako súladný s hmotnoprávnou úpravou nemožno tvrdiť, že by trest bol uložený mimo sadzbu upravenú v Trestnom zákone za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, resp. že by rozhodnutia skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov boli zaťažené inou vadou spočívajúcou v nesprávnom použití určitého hmotnoprávneho ustanovenia.

Zaradenie obvineného K. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona je totiž zákonne konformným „dôsledkom“ tej právnej skutočnosti, že menovaný bol počas posledných desiatich rokov spätne predchádzajúcim vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Preto sa najvyšší súd nemohol ani v tejto časti stotožniť s argumentáciou obvineného.

Najvyšší súd uzatvára, že v trestnej veci obvineného nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku a argumentáciu obvineného v súhrne odmietol ako nedôvodnú.

Riadiac sa vyššie vyjadreným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.